

Vergeten verhalen & mensen

Vergeten verhalen & mensen

Ramiro Carvajal

Copyright © 2025 Ramiro Carvajal
Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Gepubliceerd via Brave New Books
www.bravenewbooks.nl
Contact: imailramiro@gmail.com
Website: <https://ramiro-munoz-jouwweb.nl>
Eerste druk: 2025

Voorwoord

Sluit je ogen. Adem in. Adem uit. Wees aanwezig in het hier-en-nu. Leg je mobiel even weg. Je zult hem na een paar minuten toch weer oppakken, ik weet het zeker, ik praat uit ervaring.

Hoe vaak doen we dat eigenlijk nog?

Ik denk steeds minder, want de digitale wereld eist onze tijd op zonder dat we het merken. Notificaties, geluidjes, nieuwsfeeds... ze verdringen onze eigen gedachten en versmelten zich met ons bewustzijn. Een goed voorbeeld zou zijn wanneer je gaat slapen en het getik van regen tegen het raam langzaam wordt opgenomen door je gedachten. Op den duur versmelt het getik met je gedachten totdat je het niet eens meer opmerkt.

We zijn slaven geworden van onze eigen creatie: het internet. Als we slaven van het internet zijn en onze gedachten verdrongen worden door digitale informatie, wat blijft er dan nog van onszelf over zonder die constante digitale invloed?

Een nog duidelijker teken van verslaving is wanneer onze mobiel zelfs de heiligheid van privacy op het toilet niet meer respecteert.

En al helemaal bij het lezen, vind je niet?

Ik weet bijna zeker dat hij nu nog naast je ligt. We leven in een tijd waarin onze verbeelding steeds vaker verdrongen wordt door agressieve beelden en zinloze impulsen. Momenteel bevinden we ons in een tijdperk van razendsnelle ontwikkelingen op AI-gebied. Antwoorden worden steeds sneller opgezocht, soms zelfs al ingevuld voordat we de vraag stellen. Denk aan Gemini, Neurolink en de geruchten over de vervanging van mensen: alles gebeurt onder onze neus. En ik denk dat we de resultaten op straat al zien. Niemand kijkt elkaar meer aan, iedereen is gefixeerd op zijn scherm.

Onze jongeren spelen nauwelijks nog buiten.

Hun schermen zijn de vensters naar de wereld.

Hoe is het zover gekomen?

We kunnen naar anderen wijzen, maar de schuld ligt bij onszelf.

Wie gaf zijn kinderen een mobiele telefoon?

Wij, de ouders. Soms uit sociale druk, soms uit pure gemakzucht.

Want laten we eerlijk zijn: opvoeden zonder schermen is moeilijk.

Toen de mobiel er nog niet was, werden kinderen vaak voor de tv gezet, vooral op zondagochtend. Ik was een van deze kinderen.

Mijn broer en ik keken alle VHS-bandjes die we vrijdagavond hadden uitgekozen.

Dat was onze manier om tijd te vullen.

Nu leven we in een wereld waarin algoritmes zich als onze opvoeders gedragen.

Ze sturen indirect ons denken. Ongeacht leeftijd, wanneer iemand herhaaldelijk een haatspraakvideo liket, kan die persoon er zeker van zijn dat hij er nog meer voorgeschoteld krijgt.

Dit geldt voor alles: leuke, introspectieve, educatieve en zelfdomme video's.

Wat we consumeren beïnvloedt hoe we ons voelen, handelen en beslissingen nemen.

Onze hersenen reageren instinctief op kleine, goede of slechte impulsjes.

Toen ik elf was, drukte ik meerdere deurbelletjes tegelijk in.

Of ik ging met vrienden naar het huis van een dronkenlap en bonkte op zijn raam tot hij woedend achter ons aan kwam rennen.

Dat waren mijn impulsjes.

Vraag jezelf af: is jouw deurbel deze maand zomaar ingedrukt door een wildvreemd kind?

En ik hoor de echo's van kritische stemmen al luid roepen, niet ieder kind is hetzelfde.

Dat is waar, want er zijn briljante kinderen en volwassenen die zich allang hebben losgeworsteld van dit alles. Maar ik schrijf niet voor hen. Ik schrijf juist voor degene die onderweg zijn fantasiewereld heeft opgegeven, of erger nog, kwijtgeraakt.

Eerlijk... wie durft nog écht te **fantaseren**?

Wij in het Westen vinden onszelf geweldig, met alles wat we hebben bedacht en bereikt.

We zijn zo verstrikt geraakt in ons denken.

In onze verering van de god van de ratio hebben we ons fantasierijke kind verbannen naar een eenzaam eiland. Als we niet ingrijpen, glijden we af naar een donkere toekomst waarin zelfs onze wilskracht ons niet meer toebehoort. Fantasie is dan misschien wel ons laatste bastion, het laatste wat nog écht van ons is.

Beetje bij beetje verdwijnen mythen en Bijbelverhalen in de vergetelheid, opgeslokt door een vacuüm dat lijkt op een zwart gat, langzaam, genadeloos.

De fantasierijke verhalen, ooit diepgeworteld in ons collectief geheugen, vervagen.

Ook wij kenden volksverhalen, verhalen die door generaties heen werden doorverteld over helden en idioten. En met 'wij' bedoel ik elke groep mensen in elk westers deel van de wereld. De Griekse mythologieën, de verhalen uit de Bijbel, bijna verdampt onder de hete vlammen van AI.

Mijn observatie over de langzame uitwissing van mythen en onze slaafse houding tegenover AI bracht me op het idee om dit boek *'Vergeten verhalen en mensen'* te noemen.

Misschien heb je onbewust verhalen laten vervagen, of mensen vergeten die ooit jouw helden waren. Maar alles is verdrongen, onbewust weggeschoven door de stroom van tijd en invloeden van buitenaf. Het is mijn wens dat je dit inziet en dat het lezen van dit boek je prikkelt om deze wonderbaarlijke menselijke gave te analyseren: het vermogen om te vergeten én te herinneren. Wat de uitkomst ook is, ik wens je veel leesplezier... en hopelijk een reis die je niet snel zult vergeten.

Waar het begon

In het vergeten dorp Ravenstein, verstopt tussen mistige heuvels, woonden nog slechts tien zielen. Onder hen een oude man en zijn kleindochter, zij waren de laatste sprankjes leven in een dorp dat langzaam doodbloedde. Ravenstein had geen scholen meer, geen politie, geen brandweer noch ziekenhuis. Zelfs de enige supermarkt lag vijf kilometer verderop, een tocht die niemand na zonsondergang durfde te maken. Jaren geleden begonnen de kinderen één voor één te verdwijnen, als ochtenddauw die langzaam oplost in de eerste zonnestralen. Angst greep de bewoners vast, en families trokken weg, bang voor de duistere krachten die Ravenstein langzaam in hun greep hielden. De overgebleven gezinnen spraken niet met buitenstaanders over het verleden. Sommige kinderen die achterbleven, konden niet eens meer praten. Niemand wist waarom.

Maar na het tragische ongeluk van de familie Fortuinloos werd de angst een onbreekbare greep. Emma Fortuinloos, toen nog maar vijf jaar oud, had een grote liefde voor dieren. Haar trouwe konijn, Plufje, en haar speelse poes, Skatje, waren haar alles. Ze kon eindeloos lachen om hun kleine ruzietjes, waarbij Plufje fel snuffelde en Skatje geërgerd haar pootjes hief. Ondanks de nare gebeurtenissen in Ravenstein leefde Emma in haar eigen paradijs, haar ouders waren liefdevolle opvoeders die alles deden om haar gelukkig te laten voelen.

Terwijl ze achterin de auto zat, staaarde ze naar buiten, haar gedachten afgedreven naar Plufje en Skatje. Maar de gespannen stemmen van haar ouders trokken haar terug naar het heden. Ze discussieerden hevig over wat er die dag was gebeurd. Haar moeder vond het allemaal te eng en wilde niet dat haar echtgenoot zijn plan zou doorzetten.

Ze reden met gespannen gezichten naar de laatste detective van het dorp.